

необхідні для проведення повного та об'єктивного експертного дослідження [5, с. 18].

Повнота експертного дослідження поширюється тільки на ті обставини, властивості і якості досліджуваних предметів, які мають значення для вирішення провадження. По суті, повнота обмежується рамками тих обставин, що підлягають доказуванню у кримінальному провадженні (ст. 91 КПК України).

Підсумовуючи наведене, можемо констатувати, що, будучи складовою частиною системи принципів судово-експертної діяльності, принцип об'єктивності та повноти дослідження має вагомим значення, оскільки саме він визначає вимоги, що пред'являються законодавцем до якості основного напрямку судово-експертної діяльності – проведення експертизи.

1. Стрілець Г. О. Генезис системи судово-експертних установ в Україні та напрямки їх діяльності : автореф. дис. ... канд. юрид. наук : 12.00.09. К., 2009. 10 с.

2. Про судову експертизу: Закон України від 25.02.1994 р. № 4038-ХІІ (зі змінами та доповненнями). URL : <http://zakon5.rada.gov.ua/laws/show/4038-12>.

3. Експертизи у судовій практиці: науково-практичний посібник для суддів, прокурорів, слідчих, адвокатів / за загальною редакцією В.Г. Гончаренка. К.: Юрінком Інтер. 2005. 387 с.

4. Кримінальний процесуальний кодекс України: Науково-практичний коментар. Х.: Одиссей, 2013. 1104 с.

5. Прохоров-Лукін Г. Про деякі актуальні питання судової експертизи об'єктів інтелектуальної власності. *Інтелектуальна власність*. 2006. № 6. – С. 16-27.

Анастасія Аксютіна

кандидат юридичних наук

(Дніпропетровський державний
університет внутрішніх справ)

ДЕРЖАВНІ ПРОГРАМИ НАДАННЯ КУЛЬТУРНИХ ПОСЛУГ ЯК ОДИН ІЗ НАПРЯМІВ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВИ

Правове регулювання практики надання населенню якісних і доступних культурних послуг є важливим напрямом діяльності держави у сфері культури. Водночас, розвиток цієї сфери стає повноцінним лише за умови визначення пріоритетних цілей стратегічного планування, окреслених у відповідну сукупність документів програмно-цільового характеру різної функціональної спрямованості.

Власне стратегічне планування розглядається як «особливий вид наукової та практичної діяльності, що полягає у розробці стратегічних рішень (у формі прогнозів, проектів програм, планів), які передбачають висунення таких цілей і стратегії поведінки відповідних об'єктів управління,

реалізація яких забезпечує їхнє ефективне функціонування у довгостроковій перспективі, швидку адаптацію до змін зовнішніх умов» [1, с. 78].

Стратегічне планування забезпечує комплексний підхід до вирішення актуальних політичних задач на основі охопту всіх територій і рівнів адміністративної вертикалі; сприяє налагодженню соціально-економічних зв'язків між регіонами, сферами, галузями; оптимізує управлінський процес, робить його цілеспрямованим, послідовним і прагматичним. Стратегічне планування дозволяє консолідувати ресурсний потенціал на найважливіших напрямках державної діяльності, раціонально розподілити наявні сили та засоби, уникнути різноманітних дисбалансів, непотрібних кроків, марних витрат. Зрештою, саме від стратегічного планування залежить гнучкість державної політики, її толерантність до кризових явищ та адекватність викликам часу [2, с. 170].

Попри те, що на ефективність державної політики розвитку «культурної» галузі впливає цілий комплекс різнопланових чинників, витoki більшості проблем лежать саме в площині планування відповідних заходів довгострокового стратегічного характеру.

Стратегія передбачає велику точність і фінансову відпрацьованість планованих показників і критеріїв. Концепція ж містить загальний погляд на перспективи розвитку галузі, з урахуванням національних, природно-кліматичних, економічних та інших регіональних чинників.

Так, наприклад, розвиток культурного сектору включений до Стратегії сталого розвитку «Україна-2020», схваленої Указом Президента України від 12.01.2015 р. № 5/2015 Плану дій із реалізації Національної стратегії у сфері прав людини на період до 2020 р., схваленого Наказом Кабінету Міністрів від 23.11.2015 р. №1393-р, Державної стратегії регіонального розвитку на період до 2020 р., схваленої резолюцією Кабінету Міністрів від 06.06.2014 р. № 385 [187], Стратегії подолання бідності та Плану заходів на 2016-2017 рр. з реалізації Стратегії подолання бідності, схваленої постановою Кабінету Міністрів від 16.03.16 року та від 08.08.2016 р. №161-р та 573-р відповідно.

Однак не слід забувати й про різні програми, які виконують функцію забезпечення та є конкретним фінансовим інструментом реалізації державної культурної політики. Таким чином, даний вид документів сприяє реалізації відбитих в декларативних і проектних документах принципів, підходів до досягнення цілей, розв'язанню задач.

Однією з перших, де передбачено розроблення, затвердження та впровадження державних соціальних стандартів надання послуг населенню у сфері культури, що гарантуються державою (перелік та обсяг послуг, порядок їх надання, показники виконання та якості послуг), а також методика визначення розміру фінансового забезпечення державних соціальних стандартів надання послуг населенню у сфері культури, що гарантуються державою, в розрахунку на душу населення, була затверджена у 2005 році Концепція державної політики в галузі культури на 2005-2007

роки, яка більшою мірою мала декларативний характер, оскільки для визначених нею цілей та пріоритетних завдань не передбачався механізм їх реалізації. Положення концепції фрагментарно враховували культурні тенденції розвитку українського суспільства та фактично не визначали пріоритетних підходів у забезпеченні населення якісними, доступними, інформативними, безпечними (в частині дотримання норм суспільної моралі) культурними послугами.

Наступним кроком реформування системи надання культурних послуг населенню стало затвердження Державного стандарту надання безоплатних послуг клубними та бібліотечними закладами культури державної та комунальної форм власності [4], який на сьогодні вже є морально застарілим.

Впроваджуючи в життя програми, держава встановлює пріоритетні напрямки культурної політики, визначає державну і регіональну значимість діяльності установ культури і мистецтва. Тому складанню програм повинен передувати етап, в ході якого проводиться аналіз проблем культурного життя даного регіону, спрямований, як і програма в цілому, на виявлення та підтримку творчого, інноваційного початку в діяльності установ культури і мистецтва всіх рівнів. При цьому кожний програмний захід має фінансуватися з декількох джерел: державного і (або) місцевого бюджету, спонсорськими коштами, власними активами і т. п. [5].

Отже, недостатня систематизованість «культурного» законодавства, наявність у ньому прогалин і суперечностей, застарілих норм і неоднозначних формулювань породжує труднощі у правозастосуванні, знижує рівень та якість надання населенню культурних послуг та актуалізує проблему його вдосконалення.

1. Пашук Т. І. Право людини на ефективний державний захист її прав та свобод: автореф. дис. ... канд. юр. наук. Львів: Львівський національний університет ім. Івана Франка, 2006. 16 с., с. 9

2. Кравченко О. В. Національний культурний простір як ідентифікаційна модель. *Вісник Харківської державної академії культури*. 2010. Вип. 31. С. 4-11. http://nbuv.gov.ua/UJRN/hak_2010_31_1.

3. Кучин С.П. Особливості державної політики в сфері культури та освіти (соціально-економічний аспект). *Зовнішня торгівля: право, економіка, фінанси*. 2013. № 2. С. 40-48.

4. Леонідова О. О. Зміст та особливості адміністративно-правових засобів протидії правопорушенням у сфері телекомунікацій. *Актуальні проблеми державного управління: зб. наук. праць*. Х.: Магістр, 2008. № 2 (34). С. 446-451.

5. Якісні та конкурентоспроможні культурні послуги стимулюють розвиток громад та заохочують формування міжрегіональних партнерств URL : http://mincult.kmu.gov.ua/control/uk/publish/article?art_id=245375776&cat_id=244895180.